

HUNGARIAN BAPTIST WOMEN'S CONVENTION HOMECOMING CELEBRATION 2008 * by Ethel Petre Kish

In the 1940's still depression years, the churches went through another great change. News came about the abundance of jobs on the California Gold Coast. Families migrated to California. All churches lost members. California gained them all and they established churches there.

During the war years, the women went through a very stressful and emotional period. Sons, daughters and husbands left for military service. In the *Kish family*, three Sons *Ernie, Julius and Elmer* plus one son-in-law *Ed Kautz* were away in service at the same time. Those were very difficult years for families. God answered the many prayers, protected them and most of them returned home safely. Of necessity the women went outside the home to work.

Bridgeport had two women's organizations. The older women had the Ladies Aid, the younger women had The Mission Guild. The Mission Guild used the excellent program material from the American Baptist Churches for its meetings. It was also involved in their White Cross program. On a work nite, sewing machines were humming making hospital gowns, baby clothes, quilts and blankets for missionary stations overseas. It was such a joy preparing those items. School supplies and personal care items were sent also.

I remember the thousands of post card size fabric squares we sent overseas so the women could sew them into quilts. Another very worthwhile project was the rolls of bandages made from white sheets which were sent to the hospitals in Africa. The hospitals were so desperate for them, they were washed and reused. When they were unfit for hospital use, they glued them into layers and made sandals for the children. How could you not get involved in such a meaningful project?

The *New York Ladies Aid* and the *Palm Bay Ladies Aid* was also doing White Cross work. We filled a quota each year. It was so heartwarming to receive letters from the mission stations and to know you helped. White Cross is such a dedicated program of sharing and reaching out to people in far away lands. I loved White Cross work and always felt it was such a personal touch to prepare its contents, lovingly pack them and with a dedication service send them off with our

love and prayers. They were sent to people we don't know by people who care.

Our Hungarian Baptist Women's Convention had its projects too. It had helped many during the past 94 years. These are some of them:

Care. packages of clothing to Hungary & Romania

Hungarian Baptist Orphan Home in Budapest & Ocsa

The Red Cross in Hungary

Old People's Home in Bridgeport & Watervliet

Díszvacsoara a Női Szövetség rendezésében. Jobbról: Drescher Friderika és Kish Ethelka.

Bethesda Retirement Home in Palm Bay, Florida

The Eight Mile Orphans in Canada

Rev. Fodor's widow and children

Bibles for Servicemen

Six Missionaries in USA

Seven Missionaries in Foreign Countries

Seminary Students

Two Missionaries at present - USA & Africa

Women's Column Writer - Maria Szerencsy

Gospel Messenger Publication

Ministers & Missionaries Fund

Home & Foreign Mission Projects of the Hungarian Bapt. Convention.

I am sure there were many many more.

The local churches had their special projects also. Today, some of our churches have yard sales, bake sale, food pantry or clothes closet for the needy. Each church does it differently. Women provide the fellowship part of church life, but still focus on the spiritual aspect as well. They are always ready and willing to serve where needed.

When Jesus went to the home of Mary and Martha, Martha was busy with household tasks, and Mary took time with her Lord and Master, Jesus. Both were important! This is so with women's work in the church.

God gave us Two EYES - To see where there is a need.

God gave us Two EARS - To listen to their pleas for help.

God gave us Two FEET - To get there quickly.

God gave us Two HANDS - To reach out with a helping hand or reach down into our pockets to give.

And lastly: God gave us one MOUTH and one big HEART to tell them God loves them and that we do too.

Dear ladies, men too, our pioneer women didn't have an easy life, but they used their God given talents and energy to His glory. They were helpful, resourceful and spiritual in their endeavor. Today, in our bilingual churches we are fewer in numbers but Missions is still a very important part of our church and convention program. Both Home and Foreign Missions always have special needs. We must continue to be faithful in our service to our Lord Jesus Christ.

I pray that we all will look (eyes), hear (ears), Act (feet), Reach Out and Reach Down (helping hands) but not forget to tell everyone the message of John 3:16 and that God loves them. God Bless you all.

Ethel Petre Kish (Mrs. Ernest J. Kish)

News from Ruth Wright

I want to give you an update on my health issues that I had from the middle of May until September. It seems that I am ok now and have the slightest bit of intermittent ache in my left arm which is continually healing. I have been able to resume my full schedule starting in mid August and now ESL is in full swing. Thank you for praying for me and seeing me through financially. God took care of it all through you. I continue to be in rehab for exercises.

ESL has started and we registered 40 the first week. Others will continue to join us during the school year. Classes officially begin on the 16th of September. This year we are able to offer two basic computer classes as God provided two people to teach. The internationals are from all over the world.

My heart beat has been to plan opportunities to share the Gospel during the year. It seems best to implement these during their snack time and it will include very practical mini talks as well as sharing Christ.

Please do pray that God's Spirit would do a wonderful work in their hearts this year.

Again, thank you for your prayers and it is wonderful to be pain free.

Love in Christ, **Ruth Wright**

WALL STREET'S TROUBLES ARE NO REASON TO FEAR

Most of us have been badly shaken by the tumultuous events of the last days in Wall Street. If you have an IRA or some kind of retirement plan, no doubt you're licking your wounds. You may even be fearful. I understand. I've experienced those apprehensions myself.

But as I told a worried young man on our team today, we need to remember that fear is always the enemy of faith. A few months ago, in the midst of fervent prayer during my devotions, I had an especially strong realization that my life was completely in God's hands. To live is Christ, to die is gain. I've known that intellectually, but for the first time in my life, it is now engraved in my soul. Now, when things go wrong, I turn to God, pray, trust Him, and feel an amazing peace. I'm His.

And you know what else? The financial markets are His. The world is His. I don't know why it took me 35 years to get this, but I finally have.

... these financial troubles are the direct result of our nation turning its back on God. Simply put, the rise of relativism in postmodern Western life has led to the collapse of a moral consensus. With everyone making up his own rules when it comes to right and wrong, is it any wonder our economic system is under stress?

Look at how we reached this crisis: Sensing easy money, Wall Street bundled up mortgages without regard to risk, sold them off, and made a big profit. Risky, even dangerous mortgages were then being offered to people who had little chance of paying them off. And when the housing market slowed and house values went down, the mortgage market began to collapse like—dare I say it—a house of cards.

So this is a time for steady nerves and keeping things in perspective. Take a look out your window. The sky is not falling.

Above all, remember this: God is on His throne. Maybe the "eat, drink, and be merry" attitude of Americans needed a little adjustment—as does the spiritually casual attitude of the Church.

I do think God is telling us to sober up and get serious about what we believe and how we live.

Chuck Colson (Sept 17, 08)

magához az Úr. Életének jelentős eseményei - különös módon – szinte kivétel nélkül ünnepnapokhoz kötődtek. Karácsonykor született, az akkor még nagy Jugoszlávia területéhez tartozó *Cérna* községben, s 2006 karácsonyán támadta meg a könyörtelen betegség, a rák.

Steve sokgyermekes családba született és mai szemszögből nézve szinte hihetetlenül korán, már ötévesen munká-

ba adták, cselédsorba, hogy a családot segítse. Tizenéves volt, mikor édesapja meghalt, s attól kezdve *Szabadkán* élt, dolgozott. Munka mellett sportra is jutott ideje, s így csatlakozott egy félhivatásos gyephoki csapathoz, ahol kapusként játszott és utazta be Európát. A sportolás azonban megakadályozta a gyülekezetbe járjon, hiszen az edzések és mérkőzések ideje pontosan egybeesett az istentiszteletek idejével. Hívó édesanyja imája meghallgattatásának tudta be, hogy egy nap mintha hirtelen kinyíltak volna a szemei és rádöbbsent a sporttal együtt járó korrupcióra, megcsömörlött attól a környezettől amiben volt, és otthagyta a klubot. A szabadkai gyülekezetben tért meg és ott merítkezett be, s hűséges szolgálójává vált az Úrnak. Testvéreivel számos gyülekezetben megfordultak, énekel, zenével, bizonyágtétellel szolgáltak.

1978-ban testvére, *Kuti Anica* meghívására *Torontóba* érkezett családlátogatás céljából. A torontói *Első Magyar Baptista Gyülekezetben*, ahova testvérei tartoztak, ismerkedett meg *Gerő Dórával*, *Gerő Sándor* lelkipásztor lányával, akivel pár évvel később házasságot kötöttek. Steve ekkor még nem tudott magyarul, de türelmesen végigülte az istentiszteleteket, és lassan elkezdte tanulni a magyart, sőt, mikor később Dórával úgy döntöttek, hogy Kanadában telepednek le, az angol nyelvet is. Kitűnő nyelvi tehetsége volt Stevenek, s ha más lehetőségek közé születik, akár nyelvész is lehetett volna. A magyar nyelvet néhány éven belül olyan tökéletesen elsajátította, hogy magyarországi látogatása útján senki nem sejtette, hogy pár éve még csak horvátul beszélt. Ugyanígy, nagy adottsága volt technikai téren is, hogy tervezzen, rajzoljon, kivitelezzen

munkájával kapcsolatos vagy akár újításnak számító projekteket.

Mindennapi munkája mellett szükségét érezte annak, hogy lelkiekben is előrehaladjon, így ő is beiratkozott az *Észak-Amerikai Baptista Szövetség* által szervezett teológiai tanfolyamra, s azt sikeresen el is végezte. A *100 Huntley Street* nevű keresztyén televízió horvát nyelvű programjaiban jó néhány alkalommal szolgált mint bizonyágtévő vagy vendég énekes. Régi vágya volt egy olyan keresztyén szövetség létrehozása, amely lehetőséget teremt az Észak-Amerikában élő délszláv hívők számára, hogy saját nyelvükön dicsérik Istent és egymással fenntartsák a testvéri kapcsolatot. Isten megáldotta ezt a kezdeményezést, olyannyira, hogy így megalakult a *Délszláv Evangéliumi Misszió*, ami jelenleg már több mint 20 éve rendszeresen, évente többször is alkalmat ad arra, hogy idősek és fiatalok (ez utóbbiak már túlarányban) konferenciák keretében együtt dicsérik Istent és végezzék a missziós munkát. Steve ennek a szövetségnek alapító tagjaként hosszú időn át mint titkára is működött.

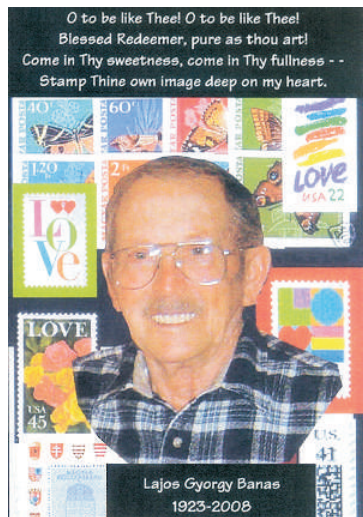
Steve nagyon szerette a magyar gyülekezetet és a *rámái tábor* is. Sokat dolgozott ott, még az új épületen is, amíg a betegség le nem sújtotta. Betegen is gyakran vágyott a magyar hívő közösségbe. Ilyenkor a torontói gyülekezet fiatalemberei felemelték és úgy vitték be az imaházba, mint az evangéliumi történetben a férfiak, akik Jézushoz vitték beteg barátjukat. Köszönet illeti őket áldozatos szeretetükért. És köszönet mindenkinek, aki akár a családból, akár a gyülekezetből, testvéri szeretettel mellette állt betegsége idején imádsággal, látogatással vagy bármilyen más módon.

Steve szorgalmas és családját szerető ember volt. Feleségét *Dórá*t és leányát *Irist* minden vállalkozásukban támogatta, legyen az tanulás vagy zenei elfoglaltság. Ő maga is, itt Kanadában már, elvégezte a középiskolát és a technikai főiskolát is elkezdte. Betegségét példás türelemmel viselte. Soha nem vált teherre, megkeseredetté a szenvedésben. A kórházban, de szerettei körében, csendesen, szinte észrevétlenül távozott el. Nehéz megérteni, miért kellett ilyen fiatalon elmennie, de hisszük és tudjuk, hogy Isten szereti az övéit, és nekünk hívők számára a halál csak átmenet igazi otthonunkba. Temetésén három nyelven is szólt az Ige, a bizonyágtétel és megható volt látni a sok-sok gyászolót, akik jelenlétükkel is tanúsították, hogy Steve élete jó példa volt, emlékezete áldott marad mindazok számára, akik közelebbről vagy távolabbról ismerték. Az ő része pedig hitünk szerint a földi szenvedés után végre a csorbíthatatlan és örök öröm. **K.D.**

STEVE KRIZMANIC 1954 - 2008

Steve 2008. május 20-án költözött az örök hazába. Fiatalon, 53 éves korában, rövid de súlyos betegség után hívta

BANÁS LAJOS
1923-2008

2008. augusztus 30-án, a whittieri Forest Lawn temető kertben, majd a vasárnap délutáni emlék-istentiszteleten búcsúztunk Banás Lajos testvérrel.

Banás Lajos György 1923. augusztus 18-án született. A szülei, Banás János és Berta, katolikus elemi iskolába jártatták, majd inas lett a Laurel család újpesti pékségében.

1944. július 15-én kötött házasságot Bruckner Ilonával. Az újpesti Baptista Gyülekezet tagjai voltak. Az 1956-os Forradalom idején napi 20 órát dolgozott, hogy kenyér jusson a főváros utcáin rekedt felkelőknek.

1956. november 13-án hagyták el Magyarországot négy kisgyermekükkel, és a Sunnyside Baptist Church támogatásával, egy hónap múlva már Los Angelesben voltak. 29 évig dolgozott a jól ismert Knudsen Creamery-nek.

Az építkező alhimbri gyülekezethez csatlakoztak. Az előljáróságban, és gyülekezetünk pénztárosaként is szolgált.

Banás testvér szívesen bibelődött a technika újdonságaival; idős korában megtanulta a számítógép használatát is. Rendszeres kapcsolatban állt a világ különböző pontjain élő testvérekkel, barátaival. Folyton bővülő bélyeggyűjteményéről elismeréssel nyilatkoztak a szakértők is.

Szeretett feleségét 2003. június 7-én szólította el az Úr. Nagy fájdalommal vigasztalást merített az igéből. Figyelemmel kísérte és támogatta a szövetségünkben folyó missziómunkát; az Evangéliumi Hírnök Baráti körének is tagja volt.

Népes családja; 6 gyermeke, 16 unokája és 6 dédunokája nagy szeretettel vették körül – földi életének az utolsó óráiban is.

Hétfőn hazaengedték a kórházból, hogy otthon, a megszokott körülmények között pihenjen. Súlyos betegségéből másnap, augusztus 26-án reggel emelte ki az Úr.

A temető kertben és az istentiszteleten Vadász János és Novák József lelkipásztorok hirdették az ígét. Az édesapára, nagyapára emlékező családtagok, testvérek és barátok történetei egy szorgalmas, a családját és lelki testvéreit nagyon szerető hívő férfiről szóltak.

Banás testvér emlékét kegyelettel őrizzük.

(NJ)

AZ ORSZÁGOK VEZETŐIT IS ISTEN VÁLASZTJA

Korábban beszéltünk már arról, hogy a világ eseményeit Isten irányítja. Ma arra mutatunk rá, hogy az országok vezetőit is – legyenek Istenfélők vagy istentelenek – Isten helyezi a trónra. A Róma 13:1-ben olvassuk: "...nincs hatalom másból, mint Istentől, ami hatalom pedig van, az az Istentől rendeltetett." Hogy miért helyez Isten néha egy-egy istentelen embert is a trónra, azt csak ő tudja. De minden esetben, minden vezetőt azért választ, mert épp azon a személyen keresztül tudja elvégezni akaratát. Ezt fogjuk meglátni mai leckénkben is. Az Ésaías könyvének 44. és 45. részéből olvasok fel részleteket:

Gondold meg Jákób, mindezeket, mert te, Izrael, az én szolgám vagy!... Ezt mondja megváltód, az Úr, aki az anyaméhben formált; Én, az Úr, alkottam mindent, egyedül feszítettem ki az eget, magam tettem szilárdá a földet...Én váltottam valóra szolgálaim beszédét, és megvalósítom követeim tanácsát. Én mondom, hogy lakjanak Jeruzsálemben, és építsék föl Júda városait, mert helyreállítom romjait... Én mondom Círusz pástioromnak, és ő minden kívánságomat teljesíti...

Ezt mondja az Úr fölkenjének Círusnak, akinek megfogtam a jobb kezét, népeket terítet le előtte, és királyok övét oldom meg, kiárulnak előtte az ajtók... Én megyek előtted... hogy megtudd; én vagyok az Úr, aki téged néven szólított, Izrael Istene. Szolgámért, Jákóbért, választottamért, Izraelért szólítottalak neveden, híres nevet adtam neked, holott nem ismertél. Én vagyok az Úr, nincs Isten rajtam kívül! Én öveztelek föl, noha nem ismertél. Hadd tudják meg napkelettől napnyugatig, hogy nincs más rajtam kívül, én vagyok az Úr, nincs más! Én az Úr cselekszem mindezt.

Ésaías próféta akkor szólt ezen üzeneteket, amikor Júda és Izrael népe már ketté vált, s egyik bünösebb életet élt, mint a másik. Isten ugyan mindkét félnek megmondta, hogy ha nem térnek meg, akkor számíthatnak üldöztetésekre, háborúkra, s az izráeliek az Asszír-ia, a Júdaiak meg a Babilon-i fogság nyomoraira. Viszont Isten azt is előre megmondta nekik, hogy végülis lesz szabadulásuk,

mert ő sohasem felejtkezik el választott népéről. Terve van velük a világ végéig! Ennélfogva a legnagyobb nehézségek között is volt mibe kapaszkodniuk!

Mai ígék épp arról szól, hogy miként és ki által fogja az Úr megszabadítani a Júdaiakat a Babilon fogságból. Feltárja, hogy egy pogány, de jóindulatú és őt is tisztelő királyt helyez a trónra, aki 70 év elmúltával, hazaengedi népét, és hozzájárul Jeruzsálem és a templom újjáépítéséhez. **Mert ő választja és használja fel akarata szerint a világ minden uralkodóját!** Sőt, azt is megmondta előre, hogy az ország és a templom helyreállításán túl még három további céllal ad majd Círusnak hatalmat. Mik voltak ezek?

Első célja –Ígék szerint– az volt, hogy **Círus maga felismerje, hogy ő az egyetlen igaz Isten; nincs más**, mondván: "... hogy megtudd; én vagyok az Úr, aki téged néven szólított, Izrael Istene." Vagyis saját lelke érdekében. Mert Isten mindenkit hív, s aki picit is figyelt, vagy hajlik felé, azt annál hatalmasabb erővel vonzza magához. Ezt tapasztalta meg Círus és már sok hívő ember, aki – Jézus nélküli életében – csak kicsit is érdeklődött az Úr iránt. Hallottam olyan esetet, amikor egy afrikai dzsungelben kérte valaki az előtte ismeretlen, igaz Istent, hogy jelentse ki magát számára, mert szeretne hinni benne. Mire rövid időn belül megjelent egy misszionárius a faluban és Jézushoz vezette. Mert Urunk a kereső lelkeket különlegesen is segíti és támogatja.

Isten második célja Círus trónra helyezésével az volt, hogy **választott népét felszabadítsa**. "Szolgámért Jákóbért, választottamért, Izraelért, szólítottalak neveden ... holott nem ismertél." S napjainkban is ezt teszi. Ha Jézus befogadása által már gyermekei lettünk, akkor rólunk is gondoskodik, úgy a fenytékek ideje alatt, mint a nyugodt napokban. S érdeklünkben bárkit felhasznál; legyen az Isten gyermeke, vagy nem. Sohasem felejtkezik el rólunk - ebben biztosak lehetünk! S ha sokszor nem is látjuk, hogy mikor mit tesz, Ő mindig a legjobbat teszi érdeklünkben.

Urunk harmadik célja Círus trónra ültetésével és alkalmazásával megvilágosuló lelki munka volt. Azaz, hogy **az egész világ megtudja, hogy ő az egyetlen, igazi Isten**. Rajta kívül nincs más, tiszteletre és imádatra méltó Úr a földön! "Hadd tudják meg napkelettől napnyugatig, hogy nincs más rajtam kívül, én vagyok az Úr, nincs más! Én az Úr cselekszem mindezt." S ha napjainkban megfigyeljük országunk vagy az egész világ eseményeit, akkor mi is megláthatjuk, hogy mindmáig ő az Úr mindenek felett! Az ő kezében vannak a háborúk és békék; a viharok és a csendes napok; az emberek anyagi veszteségei és